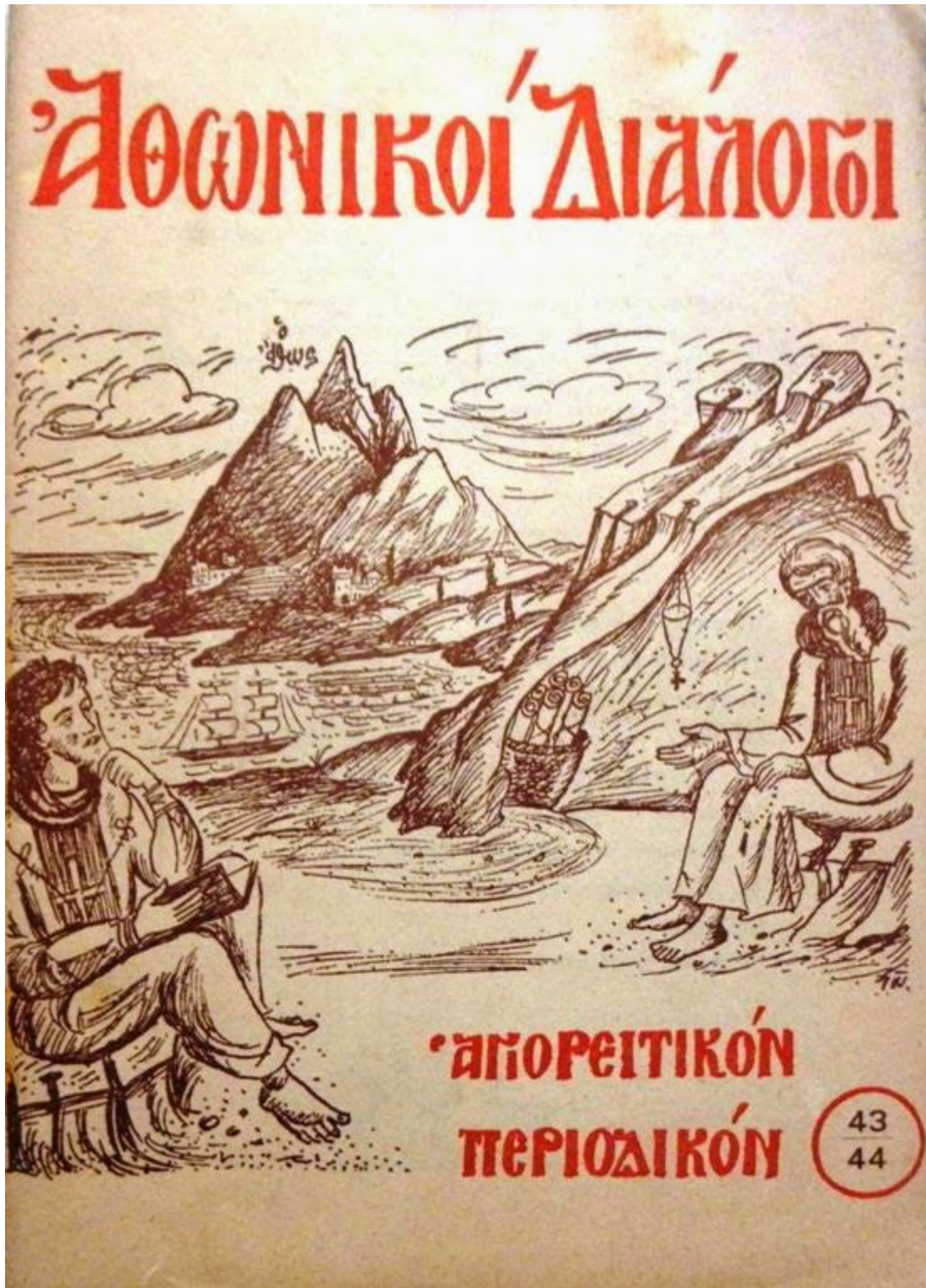

Τα χειρόγραφα ενός ερημίτη (2)

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Θεοκλήτου Μοναχού Διονυσιάτου

Εκείνο που προκαλεί εντύπωση είναι ότι αυτά που έγραφε από ανάγκη ψυχής, δεν

ήσαν απλώς σκέψεις, δεν ήταν θεολογική εσωτερικώς απλή διεργασία, δεν ήσαν «μελέτες», αλλά αυτή η ίδια ψυχή του, το αίμα της καρδιάς του, η έντονη αίσθηση των πνευματικών του εμπειριών. Ο Ερημίτης Νικόδημος έφθασε σε προσωπική σχέση αγάπης και έρωτος με τον Θεόν. Γι' αυτό οι εμπειρίες του παίρνουν την μορφή συνομιλίας με τον Χριστό.

Τα χειρόγραφα είναι σε γλώσσα καθαρεύουσα με αρχαϊκές εκφράσεις, που τις συναντά κανείς σε κείμενα της λογίας γλώσσης, τα οποία εγράφοντο προ μισού αιώνας. Σήμερα, με τη ραγδαία εξέλιξη προς την απλή καθαρεύουσα και μάλλον προς την δημοτική, που μορφώνεται μια διάφορη γλωσσική αίσθηση, τα κείμενα αυτά ασφαλώς θα έχαναν την ομορφιά και την δύναμή τους. Γι' αυτό με πολύ σεβασμό, προς την ψυχή που διαλέγεται με τον Θεόν, θα φροντίσω ώστε να αποδώσω όσο πιο γνήσια είναι δυνατό την εν αγάπη φλεγόμενη ψυχή και τον καθαρό νου του οσίου αυτού Ερημίτου.

θ.μ.δ

Γλυκύτατε Κύριε Ιησού Χριστέ, τι να σου ανταποδώσω για τις ανέκφραστες δωρεές σου; Σήμερα που είχα βυθισθή στη μελέτη του αγίου Ευαγγελίου σου και το αγίο σου Πνεύμα έφλεγεν άκαυστα την αμαρτωλή καρδιάν μου, εθαύμαζα την θεϊκήν αγάπην σου σε μας τα «κατ' εικόνα» σου πλάσματά σου.

Βροχή ουράνια οι καθαροί διαλογισμοί μου για την άπειρη δόξα σου, στις εωθινές γλυκύτατες και κρινόλευκες ώρες, ύστερα από την ορθινή προσευχή μου μέσα στο απέριττο ασκητικό καλύβι μου, που μου χάρισε, Χριστέ μου, η πατρική σου αγάπη.

Ω, η ψυχή μου πως φτερουγίζει σε Σένα! Ω, η ψυχή μου πως είναι πυρακτωμένη από τον θείο έρωτά σου και «τετρωμένη αγάπης», Κύριε! Πως με επισκιάζει η χάρη σου εμένα τον ανάξιο; Και πως φωτίζεις τον νουν μου, πως φλογίζεις την ταλαίπωρη καρδιάμου;

... Μελέτησα στο θείο Ευαγγέλιό σου για την ανεννόητη Σάρκωσή σου. Τι άρρητος πλούτος αγάπης και ασήκωτο βάρος δόξας για τους ανθρώπους! Όσο βυθιζόμουνα στην εφικτή για μένα γνώση του θεϊκού μυστηρίου της Σαρκώσεώς σου, τόσο θαύμαζα την σοφία σου• και όσο εθαύμαζα τόσο αγαπούσα• και όσο καιόμουνα ερωτικά, τόσο ο νους μου εφωτίζετο στην γνώση σου...

Μέσα στην αδιατάρακτη σιωπή της Ερήμου, που την πλαισιώνουν το υγρό στοιχείο μιας καθαρής θάλασσας με τις ακραίες αντιθέσεις της και η στερεά φύση του κτιστού κάλλους σ' όλη την κλίμακα της πολυμορφίας «των έργων των χειρών

σου», Ιησού μου, έκλαψα από απέραντη ευτυχία και ευγνωμοσύνη...

Θα πρέπει όμως να εξηγηθώ. Όταν η ψυχή μας είναι πλασμένη να εννοή, να γεύεται και να αγαπά όσα συγγενεύουν στην άυλη και «θεία» φύση της, πως, Χριστέ μου, να μη σκιρτά και να μην αγάλλεται από τα τόσα μεγαλεία που μας έφερε η Σάρκωσή σου, που μας επιβάλλει αφωνία από θαυμασμό; Βέβαια, αν η χάρη σου δεν φώτιζε τον νου, έστω σύμμετρα, και δεν ελευθέρωνε τις ψυχικές αισθήσεις από την καταδυναστεία του κακού, δεν θα εννοούσα και δεν θα αισθανόμουν τίποτε. Αλλά τώρα, επέβλεψες στην ταπείνωσή μου και μου μεταποίησες κάπως τις διεστραμμένες από την αμαρτία αισθήσεις της ψυχής μου σε πνευματικές. Κι' έτσι, με την φιλόανθρωπη χάρη σου, μπορώ να σε γνωρίζω «εκ μέρους» και να σε αινώ μέσα στην πλουτισθείσα πτωχεία μου.

Άλλωστε, Κύριέ μου, γι' αυτό δεν ήλθες στην αμαρτωλή και επαναστατημένη γη μας; Δεν «έκλινες ουρανούς» για να μας καθάρησης το «κατ'είκόνα», που «εφθάρη τοις πάθεσι», να μας χαρίσης «το αρχαίον απλούν», το «πρωτόκτιστον κάλλος» και να μας δώσης έτσι τη δυνατότητα της ομοιώσεως με Σένα, για να γίνουμε «θείας φύσεως κοινωνοί» και «θεοί κατά χάριν»;..

Ω Κύριε Ιησού, δίνε μας φωτισμό να σε εννοούμε • δίνε μας γνώση να σε αγαπούμε • δίνε μας πνευματική αίσθηση να σε θαυμάζουμε • φλόγιζε την καρδιά μας να σε λατρεύουμε και δίνε μας κατάνυξη να κλαίμε τις αμαρτίες μας και δάκρυα γλυκά για να σε δοξάζουμε...

Αλλά τι είναι η Σάρκωσή σου, η ενανθρώπησή σου; Η θέωση των πάντων. Και τι να θαυμάσω πιο πολύ; Την φιλοανθρωπία σου, που δεν άφησες «των χειρών σου το πλαστούργημα υπό του πλάνου τυραννούμενον» ή γιατί πέρα απ' τη σκύλευση του άδου, αντιμετάδωσες την θεότητά σου στην προσληφθείσα φύση μας; Με πόσα σκιρτήματα στην καρδιά μου και με ποια νοήματα στο νου μου διαβάζω την τόσο λιτή περιγραφή του πιο συγκλονιστικού ιστορικού γεγονότος, της Γεννήσεώς σου, Κύριε. «Και έτεκεν τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εσπαργάνωσεν αυτόν εν τη φάτνη, διότι ουκ ην αυτοίς τόπος εν τω καταλύματι».

Γιατί, Ιησού μου, γεννήθηκες μέσα στις συνθήκες αυτές της ακρότατης πτωχείας; Θέλησες να διδάξης τους ανθρώπους την άκρα ταπείνωση από την ασύλληπτη σε ανθρώπινο νου Σάρκωση ενός απείρου Θεού; Αλλά και αυτή η ενανθρώπησή σου τι άλλο είναι από άρρητη κένωση; Πως μπορούμε να αξιολογήσουμε όχι απλώς θεία πράγματα, αλλά αυτή την σαρκωμένην Αγάπη, τον ανθρωποποιημένο Θεόν; Τα γεγονότα αυτά υπερβαίνουν την ικανότητα νοήσεως και ανθρώπων και Αγγέλων. Είναι Μυστήρια. Και πρέπει με δέος, με κατάνυξη, με χαρά, με θαυμασμό, με αγάπη, φλογισμένοι, αλλοιωμένοι, ταπεινωμένοι και γονατιστοί, με πλήρη σιωπή

στόματος και νου, κλαίοντες από ευγνωμοσύνη και εκστατικοί να υποδεχόμαστε τα Μυστήρια του Θεού. Γι' αυτό και «εκχέω την καρδίαν μου», Λόγε, μπροστά στη φάτνη των αλόγων, όπου ανάκειςαι συ «ο Βασιλεύς των βασιλευόντων «εν μορφή δούλου»!..

Δημοσιεύτηκε στο Αγιορειτικό περιοδικό

ΑΘΩΝΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

τεύχ. 43-44, Δεκ.-Ιανουάριος 1977, σελ. 27-29

Μεταφορά στο διαδίκτυο: ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr